І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 163. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 6-го ВЕРЕСНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, SEPTEMBER 6, 1972 No. 163. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Вівторок, 5 вересня 1972

КАНАДІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ТРУДО ПРОГОЛОСИВ нові вибори на 30 жовтня ц. р. Вибори будуть загальні, і таким чином канадійці вперше після 1968 року матимуть змогу виявити шляхом голосування своє ставлення до сучасного уряду в Оттаві. Про ці вибори була мова вже віддавна, але їх проголосив прем'єр Трудо аж тепер, на надзвичайній сесії парляменту. На тій сесії вирішили негайно повернути до праці 3 200 страйкуючих портових вантажників, страйк яких дуже відбивається на канадійській економіці.

В МОНТЕВІДЕО В УРУҐВАЇ ПОВІДОМИЛИ, що поліція поранила і схопила організатора лівого руху „тупаморосів" Рауля Сендіка. Його та ще двох ворохобників зловили в портовій дільниці Монтевідео. Зловлений Сендік кричав, що він „Руфо" і що він не здасться живим поліції. „Руфо" — це його партійна марксистська кличка.

СТУДЕНТИ В МАРІЄТТА КОЛЕДЖІ в Огайо зареєструвались на вибори й при тому провели штучне „голосування" за наступного президента ЗСА. Виявилось, що 649 голосів студенти віддали за Ричарда Нікcона, а 479 за сен. Джорджа МекҐоверна.

У СТОЛИЦІ ЧІЛЕ САНТ'ЯГО НЕ ВҐАВАЮТЬ неспокої напередодні 2-ї річниці приходу до влади президента - марксиста д-ра Алленде. Студенти влаштували в столиці велику демонстрацію проти уряду, були сутички з поліцією.

ЧІЛІЙСЬКИЙ МІНІСТЕР ОСКАР ГАРРЕТО визнав, що в 1972 році торговельний дефіцит Чіле становив 2 мільярдів ескудосів, а в 1972 році дійшов до понад 25 мільярдів ескудосів. Чіле мусить більше ввозити, як експортувати, але не має золота і не може дістати великих кредитів після того, як силою знаціоналізувала різні промислові об'єкти, що в більшості належали закордонним підприємцям. Серед чілійського народу зростає невдоволення режимом президента - марксиста д-ра Алленде.

ПІВНІЧНИЙ В'ЄТНАМ ЗВІЛЬНИВ трьох американських воєнних полонених. Двоє активних анмериканських пацифістів були викликані в'єтнамськими комуністами до Парижу, де це заявлено їм. Вони — Дейвід Деллінджер і Кора Вайс — відлетіли до Ганою, щоб перебрати звільнених і товаришити їм до їх родин в ЗСА, бажаючи перешкодити, щоб подорозі не переслухували їх американські власті. Звільненими будуть лейтенанти Норіс Чарльс і Меркгем Гартлі, моряки, і майор летунства Едвард К. Елліяс. Гартлі і Чарльс виступали в радіо в Ганою з пропаґандивними комуністичними промовами.

ВЕРШИННА КОНФЕРЕНЦІЯ НА ГАВАЯХ ЗАКІНЧИЛАСЬ проголошенням спільного комунікату, в якому стверджено, що американсько - японський союз буде збережений і скріплений. Окремий комунікат в економічних справах вичислив додаткові закупи і інвестиції Японії в Америці, які в найближчому році зменшать американський торговельний дефіцит на понад 1 більйон дол. Однаково президент Нікcон, як японський прем'єр Танака висловили велике вдоволення з відбутих нарад. Але в комунікаті не сказано ні слова про Вільний Китай, з яким Японія, мабуть, зірве зв'язки, коли визнає Пекін.

10 ЖОВТНЯ ВІДКРИЮТЬ в Пекіні італійську виставку, найбільшою атракцією якої буде машина, де в одному кінці всипується муку і сир та вливається воду і помідоровий сік, а в кілька хвилин опісля другим кінцим виходить готове італійське „спаґетті" — макарон з помідоровим сосом.

СОВЄТСЬКА ПРЕСА РОЗПОЧАЛА нову протиамериканську кампанію, тавруючи ЗСА головно за В'єтнам. „Правда" виступила проти „Голосу Америки" за її ніби „буржуазну пропаґанду". Президента Нікcона за іменем не називають.

В'ЄТНАМСЬКІ КОМУНІСТИ СВЯТКУВАЛИ 2 вересня ц. р. 27-миріччя державного існування Північного В'єтнаму. Його прем'єр Фам Ван Донґ виголосив через радіо різку войовничу й непримирливу промову, яка доказує, що звільнення трьох американських воєнних полонених не є примирливим жестом в сторону Америки.

ПРЕЗИДЕНТ ЗАЇРИ, КОЛ. БЕЛЬГІЙСЬКОГО КОНҐА, МОБУТУ ВИДАВ декрет, за яким каратимуть високими карами духовників, які хреститимуть дітей, що їм надається християнські, а не традиційно муринсько - конґолійські перші імена. Сам Мобуту змінив своє ім'я Жозеф на Сесе-Секо.

ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ УНС

В СЕРПНІ ПРИДБАНО 289 НОВИХ ЧЛЕНІВ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло впродовж серпня ц. р. 289 аплікацій на нові грамоти забезпечення. Цим самим у цьогорічній членській кампанії за минулих вісім місяців УНСоюз придбав уже разом 2,452 нових членів. В ґарячому літньому місяці визначилися кращими здобутками нових членів наступні секретарі та організатори членів:

Анна Гарас, головна радна, голова Округи та секретарка 47-го Відділу в Бетлегемі, Па. прислала в серпні 24 аплікації, Петро Сильчак, секретар 257-го Відділу в Лос Анджелесі, Кал. — 10, Іван Петрунцьо, секретар 78-го Відділу в Майнерсвіл, Па. — 7, д-р Василь Палідвор, секретар 204-го Відділу в Ню Йорку — 7, по 6 аплікацій прислали — Іван Гуцайлюк, секретар 147-го Відділу в Аллентавні, Па., Тарас Шпікула, головний радний і секретар 221-го Відділу в Чикаґо, Ілл., Михаїл Семків, секретар 379-го Відділу в Чикаґо, Ілл., по 5 аплікацій прислали — Михайло Гентош, голова Округи й секретар 305-го Відділу в Магоной Сиїі, Па. та д-р Василь Вишиваний, секретар 361-го Відділу в Ню Йорку, Н. Й.; по 4 аплікації прислали — Квітка Стецюк, секретарка 25-го Відділу в Джерзі Сиїі, Н. Дж., Володимир Квас, адміністратор Союзівки і предсідник 88-го Відділу в Кергонксон, Н. Й., Андрій Іванюк, постійний організатор з Чикаґо, Ілл., Марія Гаравус, секретарка 127-го Відділу в Бофало, Н .Й., Дмитро Кошильовський, предсідник 183-го Відділу в Детройті, Миш., Олекса Скібіцький, секретар 285-го Відділу в Рочестері, Н. Й. та Петро Федик, секретар 292-го Відділу в Детройті, Миш.

МекҐоверн започаткував офіційно виборчу кампанію виступами в Огайо

Чіппева Лейк, Огайо. — В понеділок 4-го вересня, в День Праці, сен. Джордж МекҐоверн, демократичний кандидат в цьогорічних президентських виборах, започаткував офіційно свою виборчу кампанію виступами в цьому місті і в інших містах стейту Огайо. Вибравши Огайо для відкриття виборчої кампанії, сен. МекҐоверн відійшов від дотеперішньої традиції, згідно із якою починалася демократична виборча кампанія звичайно в Детройті для підкреслення тісного зв'язку демократичної партії із світом праці. Вибрав МекҐоверн Огайо з огляду на робітничо - хліборобський характер цього стейту. Своїм завданням у виборчій кампанії МекҐоверн поставив показати себе у справжньому, неспотвореному пропаґандою його противників світлі. Промовляючи до зібраних тут своїх прихильників, МекҐоверн намагався змодифікувати деякі висловлювані ним під час правиборів гасла й цілі, зокрема, він підкреслював, що справу абортів мають вирішувати стейти, а не федеральний уряд, що він не хоче леґалізувати маріхуани, як це йому закидали, і що він, як Президент, проголосить амнестію для дезертирів тільки після того, як буде закінчена війна у В'єтнамі і як американські полонені повернуться всі додому. У своїх виступах МекҐоверн зокрема гостро атакував през. Нікcона за те, що він, збільшуючи суспільну опіку, не подбав про те, щоб збільшити кількість місць затруднення і створити можливості для всіх здібних до праці людей. Головну увагу у своїх промовах МекҐоверн присвячує тепер проблемам робітництва і праці, мабуть, тому, що його опозиція серед робітництва досить слаба. Як виявило проведене останнє опитування, 49 відсотків робітників заявляються за вибором Нікcона на Президента і тільки 40 відсотків за МекҐоверном.

ЗСА вимагають загострення боротьби з повітряним піратством, СССР опонує

Вашингтон. — На започаткованій тут міжнародній конференції в справі поборювання повітряного піратства представники З'єднаних Стейтів Америки і Канади виступили з пропозицією підписання міжнародної конвенції, згідно з постановами якої усі держави, які підпишуть конвенцію, будуть зобов'язані припинити летунську комунікацію з кожною державою, яка прийматиме повітряних піратів і не судитиме, ані не видаватиме їх пошкодованим державам. Проти американсько-канадійської пропозиції виступили представники Совєтського Союзу, заявляючи, що накладання будь-яких санкцій належить до компетенції Ради Безпеки ОН і що підписання пропонованої конвенції може спричинити багато непотрібних проблем. Висловили свої застереження щодо пропозиції також представники Франції і Великої Британії, які запроєктували, щоб замість підписувати нову конвенцію, доповнити потрібними постановами існуючі договори в цій ділянці. Відбувається міжнародна конференція у Вашинґтоні з участю представників 17 держав. Відкрив її секретар транспорту ЗСА Джон А. Волпе. Водночасно з цим Федеральна Адміністрація Авіяції ЗСА започаткувала ряд заходів для загострення контролі над пасажирами з метою ударемнення захоплювання літаків повітряними піратами. Доручаючи американським летунським лініям загострити видатно перевірку пасажирів, названа адміністрація попередила керівництва 54 чужоземних летунських компаній, які оперують у ЗСА, що вони мусітимуть також дотримуватися започаткованих у ЗСА запобіжних заходів.

У Чикаґо вшанують меценатів ФКУ

Чикаґо (М. Г.). Чикаґівське представництво Фонду Катедр Українознавства інформує, що в суботу 23-го вересня ц. р. відбудеться величавий бенкет на пошану усіх дотеперішній місцевих меценатів ФКУ. Почесним гостем буде проф. Омелян Пріцак, директор Центру українських студій в Гарвардськім університеті. Як і попередня імпреза ФКУ — інформаційна зустріч громадянства з студентами Гарварду 7-го травня ц. р. — бенкет організується під патронатом Кредитової Кооперативи „Самопоміч".

Протягом 1972 року українці Чикаґа склали або задеклярували понад 13.000 дол. на ФКУ. Місцеві працівники Фонду думають значно посилити свої збіркові старання в останніх місяцях цього року, щоб спричинитись до успішного завершення трьох українських катедр в Гарварді, згідно з контрактом, до кінця 1972 року.

Москва закидає Америці порушування „духа" договору про зброю

Москва. — „Ізвєстія" принесли довгу статтю з атакою проти американського Уряду за нібн порушування „духа" травневого договору про „замороження" існуючого стану стратегічної зброї. „Ізвєстія" погрожують, що успіх дальших переговорів між ЗСА і СССР про обмеження стратегічної зброї залежатиме від того, як Америка ставиться до підписаного вже тимчасового договору не тільки за його буквою, але й щодо його „духа". Совєтські закиди, хоч не називають нікого за іменем, стосуються однаково секретаря оборони Мелвіна Лерда, який вимагав від Конґресу додаткових сум на нову атомово-підводну ракету „Трайдент" і на удосконалений суперсонічний бомбардувальник, — як теж сенатора Генрі Джексона, який зголосив у Сенаті резолюцію, щоб майбутній подібний договір обов'язково зберігав найменше паритет совєтської й американської зброї. Сенатор Генрі Джексон твердив, що підписаний договір дає чисельну перевагу Совєтам. Не заперечуючи цього, секретар оборони Лерд власне й вимагав нових сум на удосконалення існуючої зброї — чого не забороняє підписаний договір. Президент Нікcон ствердив виразно, що Брежнєв заявив йому, що Совєти удосконалюватимуть ті роди зброї, що їх підписаний договір „заморозив" щодо числа.

Бобі Фішер здобув шахову першість світу

Рейкявік, Ісляндія. — В п'ятницю, 1-го вересня, закінчились тут фінальні змагання за звання першуна світу поміж дотеперішнім чемпіоном гросмайстром Борисом Спасским із СССР та міжнародним шаховим майстром Бобі Фішером із ЗСА остаточною перемогою Бобі Фішера з рахунком партій 12½: 8½. Бобі Фішер став першим чемпіоном світу Америки від започаткування таких світових першостей ще в 1866 році, цією перемогою він відібрав звання першуна світу від репрезентантів СССР, які держали чемпіонат впродовж останніх 25 років без перерви.

В серії фінальних партій, які почались ще 11-го липня ц. р., Бобі Фішер здобув 7 перемог, закінчив 11 партій нерішеними, та програв 3, з яких дві були перемогами Бориса Спасского при шахівниці, а третя втратою точки за неявку Фішера до зустрічі.

Оцінюваний як феноменальний шахіст, 29-річний Бобі Фішер здобув у цих фінальних змаганнях не тільки звання першуна світу, але й грошові нагороди в сумі $156,000, а переможений Борис Спасский одержить $100,000.

В останній партії, з черги 21-ій, яку започатковано минулого тижня в четвер, відкладено продовження гри після 40-го тягу до наступного дня. Але в п'ятницю не явився вже на визначену годину для продовження партії Спасский, тільки потелефонував судді зустрічі Лотареві Шмідові, що він здає партію, простудіювавши стан її і ствердивши неминучу прогру. Совєтська Телеграфічна Аґенція ТАСС, яка проголошувала перемогу і нерішені цієї серії шахових партій за світову першість негайно після їх закінчення, подала цим разом вістку про прогру Спасского із понад двогодинним опізненням.

Арабські терористи вбили у Мюнхені ізраїльського олімпійця і взяли 20 закладників

Мюнхен. — У понеділок 4 вересня ц. р. — у Мюнхені був тоді вже вівторок 5 вересня — кілька арабських терористів перескочили паркан довкола „олімпійського села" на терені Олімпійських ігрищ, вдерлися до ізраїльського бараку, вбили одного ізраїльця і затримали коло 20 інших членів ізраїльської дружини, як „закладників". Західньо - німецька поліція оточила ізраїльський барак і нікого не впускала на терен олімпійського села. Речник поліції, яка негайно розпочала переговори з напасниками, щоб вони звільнили закладників, заявив, що терористи поставили „політичні вимоги", мабуть, щодо звільнення Ізраїлем в'язнених арабських терористів. Убитим ізраїльцем був Муньо Ґрінберґ, тренер боксерів. Напасники вдерлися до бараку коло 5 год. ранку, коли члени олімпійської дружини вставали для ранішнього тренінґу. Деякі дружини на Олімпійських ігрищах скаржились були, що до олімпійського села може будь-хто приходити й турбувати їх. Останні вісті говорять про двох вбитих ізраїльців.

ВІДБУЛАСЬ 27-МА КОНВЕНЦІЯ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ В ЗСА

Міннеаполіс (МД). — Ділова 27-ма Конвенція Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков відбулась цим разом в Міннеаполіс в днях від 1-го до 4-го вересня ц.р. в приміщеннях Першої Української Євангельсько-Баптистської Церкви в цьому місті. Конвенція ця відбулась в присутності численних вірних цієї Церкви, багатьох гостей, а самі ділові наради переводились при участі представників 22-ох бабтистських церковних та місійних громад. Конвенцію вела Президія під проводом паст. Д. Марійчука, дотеперішнього президента Об'єднання. У Конвенції взяли участь представники Українських Баптистських Церков інших національностей, серед них, між іншим, новозаснованої еспанської бабтистської громади.

З дебат та постанов Конвенції виявилось, що це Об'єднання Українських Баптистських Церков в ЗСА також допомагає або піклується церковними громадами цього ж віровизнання в інших країнах, а серед них — 12 церков в Арґентині та 5 в Австралії, а крім цього опікується Українським Біблійним Інститутом в Арґентині. Це Об'єднання також веде посилену працю по лінії місійної акції в Україну.

Серед програмових доповідей на Конвенції кілька вирізнялось релігійно-громадською тематикою, а серед них доповідь генерального секретаря паст. О. Гарбузюка на тему „Огляд діяльности українського бабтизму у світовому масштабі і можливості зросту бабтизму в Україні", при якій обговорено чимало справ зв'язків українських бабтистів з бабтистським рухом у цілому світі та порушено ряд справ із ситуації в Україні на підставі численних документів та звітів очевидців. Інші доповіді з громадською закраскою виголосили паст. Л. Жабко-Потапович („Наша преса") та паст. Д. Мрійчук („Вплив Сковороди на розвиток українського євангелизму").

Інші доповіді були суто церковного абро теологічного характеру, а серед них — паст. В. Бура виголосив на тему „Євангелія — це сила в боротьбі за справедливість", паст. д-р Л. Жабко-Потапович на тему „Євангелія і наука", паст. М. Теслюк — голова Об'єднання західніх стейтів — на тему „Євангелія — сила Божа на спасіння", паст. О. Ткаченко — голова українських бабтистів в західній Канаді — на

(Закінчення на 3-ій стор.)

НА СОЮЗІВЦІ ВІДБУЛИСЯ КРАЙОВІ ТЕНІСОВІ І ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ ПРИ МАСОВІЙ УЧАСТІ ЗМАГУНІВ І ГЛЯДАЧІВ

Союзівка (З. С.) — Дві сотні українських плаваків і тенісистів з різних місцевостей Америки і Канади взяли участь в чотироденних крайових змаганнях за першенства Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК), які відбулися на цій оселі УНСоюзу під час довгого „вікенду" Дня Праці, 1-4 вересня 1972. Змаганням, які улаштовує вже 17-ий рік підряд Карпатський Лещетарський Клюб (КЛК) з рамени УСЦАК за нагороди Українського Народного Союзу, приглядалося понад 3,000 глядачів, які заповнили по береги усі площі Союзівки — від плавацького басейну до кортів.

Як і минулого року, з уваги на велику кількість учасників, тенісові змагання розпочато вже в п'ятницю, 1-го вересня, елімінаційними розгривками в групі чоловіків. Понад сто змагунів і змагунок взяли участь в тенісових змаганнях, які закінчилися фінальними розгривками в дев'ятьох конкуренціях в понеділок, 4-го вересня. В групі чоловіків Іван Дурбак (КЛК, Ню Йорк) переміг Зиновія Яцкова (КЛК, Ютика) 3:6, 6:2, 6:1, здобуваючи чемпіонат третій рік підряд і п'ятий раз за останніх вісім років; в групі жінок, Ірина Купчинська (КЛК, Ню Йорк) перемогла юначку Аннетку Харук (Чикаґо), 6:2, 6:1, яка змагалася в групі жінок з уваги на недостатню кількість зголошених в гурпі юначок віком 16-14 років; в групі сеньйорів Віктор Герлинський (КЛК, Ню Йорк) успішно обоoронив своє звання чемпіона в цій конкуренції перемагаючи у фінальній грі колишнього чотирократного першуна, д-ра Володимира Гука („Чорноморська Січ" Нюарк), 6:1, 6:2; в групі юнаків (18-17 років), Євген Щерба (Союзівка) переміг Андрія Олексіва (Союзівка), 6:1, 6:4; юнаки (16-15 років), Юрій Михайлюк („Чорноморська Січ") переміг Андрія Худолія (Союзівка), 6:2, 7:5; юнаки (14-13 р.), Андрій Чайковський (Союзівка) переміг Григорія Жидяка („Леви" Чикаґо), 6:3, 6:2; в групі юнаків 12 років і нижче — Юрій Харук (Пласт. Чикаґо) повторив свій минулорічний успіх, пе-

(Закінчення на ст. 4-ої)

Відбувся фестиваль українських театрів Америки і Канади

Ґлен Спей (Л. П.) — Перший на цьому континенті фестиваль українських театрів ЗСА і Канади відбувся на Оселі УРС „Верховина" 2-4 вересня 1972 р. з рамени Об'єднання Мистців Української Сцени, ОМУС, під керівництвом сотн. Юрія Кононіва, і заходами Ділового Комітету Фестивалю під головуванням Євгена Левицького. На Фестиваль прибули понад 90 членів ОМУС-у, а в залі під час вистав було пересічно від 250 до 300 осіб. Фестиваль відкрив у суботу голова Правління ОМУС-у Ю. Кононів, далі програмою провадив Є. Левицький, який сказав, що „завдання Фестивалю полягає не в суперництві, а в спільних зусиллях" і що „український вільний театр живе й буде жити всупереч незавидним обставинам тут і в часах переслідування української Мельпомени в Україні". Першою виставою пройшла драматична поема Лесі Українки „Адвокат Мартіян", з рамени Молодечого Відділу Театру у П'ятницю, режисер Вол. Шашаровський, декорації Ґоґа Слупчинського. Потім члени Театральної Студії Молоді з Чикаґо при парафії св. Володимира і Ольги, під мистецьким керівництвом Любомира Цепинського, обдаровані діти Роксана Дикий і Юра Цепинський передали із сцени „Привіт із Чикаґо", поєднуючи в гарних естрадного типу виступах слово, пісню й танець. По перерві Український Дитячий Театр з Вінніпеґу (після дводенної мандрівки автобусом)під патронатом О-

(Закінчення на стор. 4-ій)

УКРАЇНЦІ НА XX-ІЙ ОЛІМПІЯДІ В МЮНХЕНІ

Мюнхен, (УІС „Смолоскип"). — На XX-ій Олімпіяді, яка відбувається в Мюнхені 26 серпня - 10 вересня 1972 року, є велика група українців з України й тих, які живуть закордоном. В склад Олімпійської команди СССР входить офіційно 74 атлети, а фактично їх є біля 90. Є багато українців, які живуть поза кордонами УССР, але яких совєтська преса не трактує українцями. Українські спортсмени в Мюнхені — це сьогодні відомі в цілому світі чемпіони, які встановили лише в 1971 році 12 світових, 16 европейських і 41 рекордів СССР. Серед спортсменів з України майже взагалі немає гімнастів, які на Олімпіядах в Гельсінках, Мельбурні, Римі й Токіо добилися великих успіхів і були гордістю цілого українського народу і українського спорту.

„Після Олімпіяди в Токіо, — заявив один суддя з Олімпійської Команди СССР кореспондентові „Смолоскипу", — наша українська гімнастична школа перенеслась в Москву і Мінськ... Туди переїхали деякі гімнасти, тренери... За останніх кілька років на Україні цілковито занепала гімнастика..."

На запитання, в яких видах спорту найбільше заступлені українці на Олімпійських Іграх, один київський репортер відповів:

„У веслуванні... знаєте, Україна — морська країна. Ми тут маємо троє наших веслувальників в байдарці-чвірці, троє в одиночному веслуванні і одну в байдарці-двійці у жінок... Маємо також кількох запасних."

Як на попередніх Олімпіядах, так і тут справа національности, зокрема українців, дуже поплутана. Кореспондент „Смолоскипу" принагідно зустрінувся з чемпіоном XIX-ої Олімпіяди Володимиром Морозовим. Морозов говорив лише по російськи.

— А, ви ж українець?

— Да, я украинец.

— І не говорите по-українськи?

— Нєт. Я сам з Туркменії, — говорить Морозов, — з 1965 года живу в Києві... Наша чвірка (байдарка) — всі українці.

— І Валя теж (Діденко)? Та ж він з Москви!

— Ні, він настоящий украінець, не то що я.

— А Філатов? — запитує кореспондент „Смолоскипу" іншого спортсмена. — Говорять, що він каґебист. Чи так?

Співрозмовець усміхається.

— Нєт, не каґебіст. Пропаґанда. Він лише комсорг у нас, нічого парень...

Серед майже сотні українських спортсменів в Олімпійській команді СССР є відомі чемпіони України: Є. Аржанов, А. Боднарчук, В. Борзов, Г. Близнецов, чемпіон світу Йосип Гамський, В. Голубничий, Р. Нагірний, Б. Онищенко, В. Пантелей, Ю. Рябчинська, О. Шапаренко, М. Смага, найнижчий ростом Є. Тананика, В. Федоренко. Серед тренерів є В. Цибуленко, серед суддів — Л. Латиніна-Дирій.

Декілька спортсменів-українців є також в канадійській команді. Серед них гімнастка Дж. Дячун і пливак Тарас Гриб.

Крім спортменів, в Мюнхені і кругом нього живе біля півтора тисячі туристів з СССР (мало бути біля 12 тисяч), а також кілька десятків молоді й студентів, які живуть в молодечих таборах. Туристи ходять звичайно невеличкими групами і їх майже не можна зустрінути одинцем.

Бюро Українського Олімпійського Руху

Недалеко від головного Олімпійського стадіону (яких сім хвилин ходу) примістилося Бюро Українського Олімпійського Руху й Української Інформаційної Служби „Смолоскип". Бюра ці

(Закінчення на 3-ій стор.)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів. року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Кампанія суперників

Дотепер властиво велася підготова до виборчої кампанії: демократичні кандидати переводили змагання у правиборах, після того відбулася досить бурхлива конвенція Демократичної партії, з якої переможцем вийшов сенатор Джордж МекҐоверн, два тижні після конвенції були втрачені на кризу довкола особи кандидата на віцепрезидента, але вже в 10-ох останніх днях сенатор МекҐоверн розгорнув велику аґітаційну активність. Відвідавши колишнього президента Линдона Джансона і чикаґського посадника Ричарда Дейлі, якого ліберальна більшість Демократичної конвенції не допустила була на конвенцію, МекҐоверн виразно виявив бажання замиритися з неприхильними чи бодай холодними супроти нього лідерами поміркованих і консервативних демократів. Він виступив на конвенції Американського Леґіону, запевняючи ветеранів, що не думає послабити збройної здатности країни, — своєю промовою перед представниками світу фінансів у Ню Йорку з'ясовував свій плян податкової реформи, в якому значно відійшов від первісного проєкту. Він атакує далі Уряд президента Ніксона, закидаючи йому, що за 4 роки урядування не розв'язав ні одної з важливих проблем. З свого боку старається зберегти за собою всі ліберальні кола і прихилити собі „реґулярних" демократів, до яких належить, наприклад, голова Демократичного виборчого Комітету на Ню Йорк, його колишній посадник Ричард Ваґнер.

Президент Ніксон, маючи іншу тактику, заявив, що поки він президент країни — він не може виступати в ролі голови партії, бо кожне його слово, будь-де сказане, є державною, а не партійною політикою. Він заповів аґітацію на базі проведеної за 4 роки праці. Відбивати атаки суперника і атакувати його найслабші сторони мають своїм завданням інші республіканські активісти. Головним завданням республіканської кампанії буде підкреслювати осяги першої каденції Ричарда Ніксона, що йшов „серединою дороги", і представляти його суперника, як лівого експериментатора, якому не слід довіряти, відмежовуючи МекҐоверна від демократів, яких Ніксон хоче включити до „нової більшости".

Очевидно, обидві сторони переконані у своїй перемозі. Обидві сторони стараються з'єднати собі молодь, жінок, робітників, жидів, етнічні групи, мешканців великих міст. 7-го листопада виявиться, кому що вдалося.

Чілійський експеримент

Уперше в світі, та ще й у Західній гемісфері, марксисти прийшли до влади демократичним, законним шляхом — шляхом виборів. Це сталося в Чіле 1971 року. Президент - марксист д-р Алленде переміг політичних противників, розаґітовані комуністами й лівими елементами народні маси проголосували за „марксизм", чи, як покищо говорить чілійська урядова преса, за „соціялізм". Така подія не викликала почуття радости серед народів вільного світу, але ніхто й не думав посилати в Чіле танки так, як це недавно зробила Москва з маленькою Чехо-Словаччиною . . .

Чіле за короткий час зазнала „соціялістичних перетворень". Уряд знаціоналізував багато чужої, особливо американської, власности; сприяв тому, що багато великих земельних поміщицьких садиб опинились у руках голодних і босих селян; у чілійських школах почали індоктринувати дітей на комуністичний лад . . . І одночасно в Чіле почала спадати продукція в усіх ділянках господарства, почали зникати товари широкого вжитку, знаціоналізована індустрія не дає сподіваної продукції; міжнародні банки почали припиняти кредити, бо Чіле націоналізувала чужу власність і не розраховується із власниками. Минулого року тисячі жінок у столиці Сантіяго вийшли на вулиці й били поліцаїв порожніми каструлями та пательнями, на яких немає чого смажити. Цього року стан не покращав. Торговельний дефіцит Чіле в минулому році становив 12 мільярдів ескудосів, а за 8 місяців цього року дійшов уже до 25 мільярдів. Президент Алленде проголосив у столичній області надзвичайний стан, армія заступає поліцію, Чіле швидко обертається в комуністичний голодний концтабір.

Але в Чіле все ще є опозиція, зокрема Християнсько-Демократична партія. Вона домагається народного плебісциту в 1973 р., під час президентських виборів, надіється на плебісцит, до якого комуністи не допустять, про що вже сказав д-р Алленде. Чілійський червоний експеримент може закінчитися кров'ю народу в боротьбі за волю.

М. Сосновський

„КРАЩЕ МАЙБУТНЄ ДЛЯ ВСІХ"

(2)

Провідна думка плятформи, як і філософії Республіканської партії, полягає в тому, щоб у можливо найбільшій мірі зберегти індивідуальну ініціятиву, протиставлячися т. зв. патерналізмові у взаєминах між Урядом і громадянством. У зв'язку з цим наголошується необхідність збільшити реальні спроможності стейтів, бо, мовляв, стейтова адміністрація стоїть „ближче до народу", як федеральна адміністрація, централізована у Вашинґтоні. На цій базі плятформа пропонує спеціяльну програму поділу державних прибутків між окремими адміністраціями: федеральною, стейтовими і льокальними у загальному пляні збільшити прибутки стейтів та окремих місцевостей, щоб вони самі використовували додаткові фонди „для своїх власних потреб" на основі власних плянів.

У плятформі говориться про конечність забезпечити непорушність індивідуальних прав, зокрема невтручання в особисте життя. „Ми опонуємо — стверджується в програмі — центральним н а ц і ональним пунктам, де були б збирані з допомогою компютерів дані, а також всім таким проєктам „великого брата", які загрожують індивідуальним правам". Зберігаючи засаду відокремлення від держави, плятформа підтримує ідею „добровільних молитов" у публічних місцях, зокрема в школах, при передумові, що такі молитви не приписується державою чи якимись політичними чинниками і не є обов'язкові.

У плятформі кладеться наголос на „добровільні акції" окремих громадян і окремих груп чи організацій в загальному пляні організації суспільного життя на різних його поземах. Добровільна с а м о активність громадян є важливим соціяльним фактором і підтримка такої добровільности та ініціятивности в різних соціяльних проєктах іде по лінії основної філософії Республіканської партії — читаємо в плятформі.

Плятформа уточнює становище Р е с публіканської партії до питання підтримки наукових дослідів в ділянці технології з одного боку, а також підтримки для мистецтва та гуманітарних наук, як основи культурного розвитку і росту. Республіканська партія пропонує виділення значних додаткових фондів на „основні і прикладні наукові досліди та розвиток", на посилення дослідів у найважливіших ділянках з погляду належного використання природних ресурсів, національної безпеки, здоров'я, а також дальшу розбудову „простірної технології". Такі ж додаткові фонди мають бути виділені для покращання праці на відтинку гуманітарних наук, державних мистецьких рад тощо.

За „краще майбутнє для всіх"

Приймаючи до уваги важливість людських ресурсів у житті країни, плятформа Р е с п убліканської партії докладно специфікує потреби окремих груп населення і уточнює чи пропонує окреслені заходи в напрямку поліпшення загального життьового стандарту та повного використання наявного людського потенціялу. Плятформа займається передумовами ефективного розвитку дітей і молоді, питанням рівних прав для жінок, м е н ш остевих груп тощо, забезпеченням стариків, ветеранів і нездібних до праці.

Окрему увагу плятформа приділила питанню праці для всіх працездатних американських жінок і чоловіків, пропонуючи по цій лінії тісну співпрацю між державними чинниками, профспілками і підприємцями.

Пропонуючи заходи для забезпечення загального добробуту в країні, плятформа наголошує в тому ролю приватного сектору та вільної ініціятиви. Функція Уряду — допоміжна. Урядові аґенції мають контролювати, реґулювати, допомагати, але підставою добробуту в країні є — стверджується в плятформі — „вільна господарська система".

У плятформі висловлюється певність, що Республіканська партія має всі потрібні дані і кваліфікації на те, щоб у можливо найкоротшому часі позитивно розв'язати найпекучіші проблеми дня і щоб належно зустрінути 200-ту річницю Американської республіки.

„Ми, Р е с п убліканська партія, зобов'язуємося йти вперед, рука-в-руку з кожним громадянином, щоб розв'язати всі ті проблеми, які ще стоять перед нами на шляху здійснення ще досконалішої унії, мрії наших Батьків - Основоположників — мрії, яку може тільки посилити вільний і щедрий дар народу, що працює в єдності, а не змінливі об'єднання в і д окремлених меншостей, але в єдності щодо духа і мети... Будуючи на фундаменті миру у світі і вирозумінні та добробуті в країні, наша Республіканська партія пропонує нову добу прогресу для людини, прогресу в напрямку ще більшої свободи, ще більшого вдосконалення індивідуальних прав, в напрямку звільнення від страху і потреби, в напрямку більшого задоволення і щастя для всіх".

∴

До політичної плятформи будь - якої партії можна і треба підходити з досить значною дозою скептицизму, маючи на увазі той факт, що політична плятформа чи програма має за мету приєднати прихильників, щоб перемогти у виборчій кампанії свого політич-

(Закінчення на 3-ій стор.)

Юрій Клиновий

СТЕФАНИК, ЯКИМ ВІН БУВ НАСПРАВДІ

Саме поступила на книгарські полиці велика монографія д-ра Луки Луцева п. з. „Василь Стефаник — співець української землі". Появилася вона накладом В-ва „Свобода", в твердій оправі, на доброму папері, з 13 ілюстраціями, бібліографією, п о казниками творів та імен тощо. І ще багато доброго можна сказати про форму і зміст книжки д-ра Л. Луцева, ми обмежимося тим, що, на нашу думку, найважливіше.

Наперед декілька слів про автора монографії. Д-р Лука Луців — невтомний і дуже заслужений дослідник української літератури, автор багатьох літературознавчих робіт, зокрема монографій про Т. Шевченка, І. Франка і праць про М. Шашкевича та О. Кобилянську. Його роботи, як і найновіша про В. Стефаника, відзначаються науковою об'єктивністю, аналітичною спостережливістю і, врешті, майже унікальною солідністю у збиранні і показі матеріялів, що стосуються згаданих угорі письменників.

Хто познайомиться з монографією д-ра Луцева про покутського новеліста, той побачить, що вона є своєрідною підручною книгою стефаникознавства, без якої жадний дослідник творчости цього письменника не зможе обійтися. Хоч справа не в числах, ствердимо, що в своїй роботі д-р Луців покликається, а частенько й цитує понад 50 своїх і чужих критиків і дослідників Стефаника, — без сумніву, вислід упертої, наполегливої праці цілого свого життя. З важливіших критичних нарисів про творчість цього письменника ми можемо віднотувати тільки брак одного, а саме нарису Д. Донцова, що п. з. „Поет твердої душі" був опублікований у ЛНВ за лютий 1927 року. Але, як кажуть, одна ластівка весни не робить.

У своєму вступі п. з. „Замість передмови", що має форму діялогу, д-р Луців стверджує устами свого співрозмовника мету монографії:

„Бачу, що твоя праця матиме полемічний характер, бо ти будеш спростовувати все, що невірного понаписували совєтські критики про автора „Синів".

У відповіді на цей коментар автор підтверджує думку співрозмовника і наводить докази, чому саме така монографія потрібна:

„Українська наука у вільному світі мусить заперечувати всі неправди, які друкуються під російською займанщиною про українські справи, хоч авторами цих фальшивок часто бувають і українці, що по волі чи по неволі стараються приподобатися Москві".

Немає сумніву, що творчість Стефаника, як і інших представників української культури, в Україні таки добре підстрижена, підмальована, не раз і пофальшована до такої міри, що (хай читач вибачить макабричне порівняння!) нагадує радше канадійського чи американського мерця, що лежить на катафальку. Чи не найкращим прикладом такого брутального п о в одження із Стефаником є тритомне, т. зв. наукове видання його творів, що появилося накладом Видавництва Академії Наук УССР в роках 1949-1954.

Ось один приклад: з автобіографічного нарису „Серце", складеного з двох частин, другу частину цілком пропущено, бо автор присвятив її живим, отже, з совєтської точки зору, „неблаґонадьожним" людям. Для справедливости треба сказати, що тепер нарис „Серце" друкується в Україні повністю. Проте, кілька новель Стефаника все ще не можуть пролізти крізь цензуру непошкодженими, тексти багатьох його листів такі спотворені, що залишене дає свідчення чогось протилежного тому, що письменник хотів сказати в оригіналі, факти його життя безцеремонно пофальшовані, а герої його так підмальовані червоним, що самі, допущені цензурою, тексти заперечують їх інтерпретацію українськими с о в єтськими критиками.

Саме тут, у спростовуванні фактажу, аналітичний метод д-ра Л. Луцева святкує свої найбільші тріюмфи. Він, цілком спокійно і безпристрасно, цитує фальшивки, а потім показує: тут правда, а тут повне фальшування. Візьмімо як приклад інтерпретацію новелі „Палій", героя якої сам Стефаник називає „пролетарем". Українська підсовєтська критика таки частенько порівнює це оповідання з повістю Ю. Коцюбинського „Фата - морґана" і підкреслює, мовляв, їх обох повну згідність з марксо-ленінською ідеологією. Ні! — заперечує д-р Луців:

„Зачнім від новелі „Палій", де головним персонажем є бідак Федір, що мусить мститися на багатієві Курочці. Є тут конфлікт між двома суспільними верствами в селі, що підкреслюють прокомуністичні критики. Ми зовсім цього не заперечуємо. Федір — халупник, але він зовсім не хоче слухати В. Коряка, який радив йому „вступати до армії пролетаріяту". Оцей халупник уважає себе за щось ліпшого від наймитів, що не мають навіть хати. Він кричить до наймитів: „Ти віл, ти ніколи хати не видів! Ти порядного чоловіка з ясел буком!" Федір ціле життя був бідний, важко працював та мріяв мати свою хату, нехай вона буде, як куча, але все „його", все свій кут. Він любить землю і працює на ній. Ось його слова:

„Як єм уздрів його ласку небесну по полю, як жито просилоси під серп і земля аж цспала: „Иди, Федоре, бери з мене хліб", а я лишив жида серед дороги та й пішов до Божої роботи. Дєкую Господеви і досегодни".

Д-р Луців дуже сумлінно виловлює фальшування українських п і д с овєтських критиків, хоч становище його до тих „приподобників" Москви не так осудливе, як радше поблажливе. Він бо стверджує, що вони фальшують „по волі чи по неволі". І тут виникає питання, якого ми на еміґрації, здається, ніколи не торкали. Добре чи зле роблять ті критики, корисні чи шкідливі для української культури і для української справи взагалі ті фальшивки? Тут хотілося б зацитувати одно, правда, довжелезне речення із знаменитої роботи недавно арештованого в Україні молодого критика, Євгена Сверстюка, „Іван Котляревський сміється" („Сучасність", травень 1972):

„У нас і досі силкуються писати біографію Котляревського в тому єлейному стилі, в якому автори звикли писати свої казенні автобіографії: підкреслити всі офіційно - патріотичні моменти, послабити, згладити або виправдати найхарактерніші епізоди внутрішнього життя, над якими начальство могло б насупити брови, і в цілому довести позитивність її до державної служби".

Однак, зробити це у випадку Стефаника, ніяк не легко. Письменник бо жив до 1936 року, отже міг заявити свою відданість, всемогутній

(Закінчення на 3-ій стор.)

Д-р Лука Луців: Василь Стефаник — співець української землі. В-во „Свобода", 1972, Ню Йорк — Джерзі Сіті, стор. 488.

Леонід Полтава

АНДЖЕЛА ДЕЙВІС В СССР

Совєтська преса деякий час не згадувала про американську чорну активістку-комуністку Анджелу Дейвіс після її звільнення з тюрми, де була під слідством за принесення зброї в залю суду. З гуманних міркувань суд звільнив підсудну, не дивлячись на те, що з принесеної нею зброї був убитий суддя та кілька інших осіб. Американські законодавці вирішили дати їй свободу, аби уникнути обвинувачення ніби А. Дейвіс переслідують за членство в комуністичній партії ЗСА, отже за політичні погляди.

Совєтська преса, на чолі з „Правдою" з 27 серпня, спекулює на цю тему: „В одному з останніх чисел недільника комуністичної партії ЗСА „Піплз Уорлд" надрукував інтерв'ю з Анджелою Дейвіс. Мужня американська комуністка, звільнення якої добилися всі проґресивні люди світу, висловлює свої думки про боротьбу проти комуністичної експлуатації", сказано в інформації „Правди", виступає „за демократичні і соціяльні зміни в ЗСА".

Ось кілька заяв А. Дейвіс: „Повний успіх визвольної боротьби негрів ЗСА немисливий без ліквідації капіталістичної системи — основи національного і расового пригнічення... Як комуністка і марксист - ленінець, я вважаю, що расизм нерозривно пов'язаний із капіталізмом". Панна Дейвіс сказала, що вона навчалась комунізму десь у Европі: „Повернувшись до ЗСА після навчання в Европі, я зрозуміла, що треба організації, з допомогою якої можна було б висловлювати свої думки. Ставши членом комуністичної партії, я багато про що довідалася про боротьбу і революцію, як теоретично, так і практично. Марксизм - ленінізм дозволяє нам зрозуміти" і т. п. Червона аґітаторка продовжує: „Політика керівних кіл відносно робітничої кляси виявилася в намаганнях „заморозити" заробітню платню, позбавити робітників права колективно висувати свої вимоги, підкріпляючи їх страйками". Далі йдуть шабльонові комуністичні фрази типу: „Неправдою про те, нібито ЗСА зменшують війну у В'єтнамі, влада намагається відвернути американський народ від антивоєнної боротьби..."

Так говорить Анджела Дейвіс, яка знає, що у Південному В'єтнамі, завдяки політиці президента Р. Ніксона, вже залишилося з майже півмільйонової американської армії не цілих 40 000 вояків, чого не схвалюють антикомуністичні сили в світі. А. Дейвіс нападає на американське судівництво, яке її випустило на свободу, хоча вона легко могла б дістати кілька років в'язниці. Чорна активістка - комуністка говорить так, ніби в ЗСА заборонені страйки...

Якщо Анджела Дейвіс є тільки однією з обманутих Москвою та її марксизмом-ленінізмом осіб, то їй напевно в СССР відкриються очі на правду. Може вона тоді повторить крок грецького композитора М. Теодоракіса, який вийшов із членства в комуністичній партії після 30 років служби на користь іншим. Якщо вона борець за мир і справедливість, за право працюючих на страйки, за національну й расову рівність, то нехай запитає у Москві: скільки страйків відбулося в СССР у 1972 році, або чому їх не дозволяють? Які суди позакидали за ґрати творчу українську молодь та діячів інших національних культур у СССР? Адже Івана Дзюбу з України закинули за московські комуністичні ґрати саме за те, що в творі „Інтернаціоналізм чи русифікація" він виступив проти національної і расової несправедливости в СССР, бо наприклад, переслідувані далі татари — це не слов'яни. За що в тюрмі чи навіть божевільні сидить ген. П. Григоренко?

Важко сподіватися, щоб комуністка - пропаґандистка із ЗСА заговорила на ці теми в Москві. Але тоді грішна ціна її заявам, що вона боролась і буде боротись за справедливість та рівність, проти кожної дискримінації.

У Москві А. Дейвіс дістала золоту медалю, випущена з нагоди 100-ліття з дня народження ката народів Леніна.

Алла Коссовська

ДВІСТІ ПЕРШИЙ

(5)

По роботі вона пила каву разом з доктором Корсунем, а іноді в товаристві обох докторів, коли Куйдич приходив увечері працювати в лябораторії приятеля.

Ольга прислухалася до фахових дискусій своїх опікунів, і це їй ішло на користь. Вона казала матері, що набирається розуму в обох лікарів.

Але, коли приїздила Ґрета, все мінялося. Ольга тікала додому і там за господарськими справами намагалась приглушити тугу за доктором Корсунем, за теплими, милими вечорами. Доктор Куйдич навідувався до неї в ті сумні дні, розважаючи її оповіданнями про бенкети в домі Ольжиного патрона, про витівки навіженої Ґрети, про веселі розваги і танки до ранку.

— Ви знаєте, Ольго, Олекси не можна впізнати, зовсім іншою людиною стає. Він п'є небагато, але п'яніє від самої лише присутности тієї жінки. Ходить за нею, як очманілий, і ладний стрибнути у вогонь чи у воду, скажи вона слово. Вона має над ним надлюдську владу, і мені часом стає за нього страшно.

— Розкажіть про неї — якось несміливо попросила Ольга. — Як вони спізналися, коли і де?

— Це було в Берліні. Ми з Олексою закінчували медичний інститут. Працювали, як прокляті, мусіли надолужити втрачений у воєнних роках час. Але якось захотілося розважитись, вирішили піти до театру. Там і познайомилися з Ґретою Кріґер. Вона назвала себе балериною і дуже зацікавилась, дізнавшися, що ми збираємося в Америку. Ми тоді мешкали в таборі Ді-Пі. У Олекси зав'язався з нею роман і, одержавши диплом, він одружився і забрав її з собою. Тут вона влаштувалася за фахом і тепер їздить, ґастролює по Америці, Канаді і Европі з якоюсь балетною трупою. А Олекса тужить за нею і чекає на її повернення, як на манну небесну.

— Ну, а вона . . . вона любить його? — затнувшись на слові „любить", спитала Ольга.

— Здається, так.

— Скільки ж їй років?

— Тоді, в Берліні, вона була зовсім молоденька, мабуть, трохи старша за вас, але з того часу минуло вже — скільки це? . . . так, п'ятнадцять років. Трудно сказати, жінка та ще й акторка вміє приховати свої роки, але припускаю, що їй уже під сороківку. Вона і Олекса, мабуть, однолітки.

— То вона така стара! — вихопилося у Ольги, і Куйдичеві почулася нотка радости в цьому окликові. Він уважно глянув на дівчину, яка під його поглядом густо почервоніла.

— Жінка має стільки років, на скільки вона виглядає, — сказав доктор, удавши, що не помітив Ольжиного збентеження. — Ось вам, наприклад, я не дав би більше як шістнадцять, а іноді навіть чотирнадцять, — додав з усмішкою.

— Ну, це вже занадто! — обурилася Ольга. Їй хотілося виглядати старшою, і це підкреслювання її молодости її дратувало.

Ця розмова відбулася ще на початку Ольжиної праці у Корсуня. Ґрету вона побачила лише один раз, коли забарилася, закінчуючи роботу. Вона вже знала про приїзд артистки і поспішала закінчити свої справи.

Коли Ольга підвела голову від роботи і встала, щоб скласти надруковане і закрити машинку, в дверях зупинилася Ґрета, дружина того, кого Ольга за цей час встигла полюбити.

Тендітна бльондинка з блідим обличчям, з коротко, по-хлопчачому підстриженим кучерявим волоссям, стояла на порозі і дивилася на Ольгу широко розставленими сірими очима. Уважно, без усмішки вона розглядала дівчину, наче комаху, і її червоні уста дивно ворушилися. Щось недобре було в тому погляді, якась холодна зневага, жорстока цікавість.

Потім Ґрета усміхнулася і простягнула тонку, пещену руку, яку Ольга боязко потиснула. Уста Ґрети прикували Ольжину увагу: тонкі і червоні, без ознак фарби, вони ворушилися й вигиналися наче незалежно від бажання їх власниці. Уста ворушилися, а сірі очі лишалися майже зовсім нерухомими.

„Дивне обличчя, — подумала Ольга, — дивне, гарне, але . . . страшне".

Дівчина поспішно скинула халат і, накладаючи перед дзеркалом капелюшок, раптом зустрілася очима з очима Ґрети, яка стояла за її спиною і знов, без усмішки, дивилася мовчки на Ольгу своїми моторошними очима. І Ольга відчула, як підсвідомий жах поповз холодним струмочком у неї по спині. Вона кинула нашвидку „Ґуд бай, місис" і прожогом вискочила з кімнати.

Таке перше враження склалося у Ольги від зустрічі з Ґретою, і воно не затиралось, бо дівчина старанно уникала зустрічей із жінкою свого патрона.

Але зміни настрою доктора Корсуня перед приїздом дружини, які ревниво спостерігала Ольга, говорили про те, що і йому приїзд Ґрети приносив сильні переживання. Завжди спокійний, навіть трохи фleґматичний в рухах і мові, він, одержавши від Ґрети телеграму з коротким наказом зустрічати, відразу загорався енерґією і очі його набирали молодечого блиску. Він просив Ольгу купити квітів, одягав свій найкращий костюм і, сідаючи до авта і усміхаючись чи то до Ольги, чи то своїм думкам, казав: — „Ви, Олюню, можете бути вільною. Коли ви мені будете потрібні, я зателефоную". І від'їздив, молодий, вродливий, радісний.

Відкрили пам'ятник Лесі Українці у Ялті

Ялта. — Декілька років велика поетка і драматург Леся Українка провела на лікуванні у різних містах і місцевостях сонячного Криму, в тому і в Ялті. Поетка жила в будинку відпочинку на Чукурлар, потім у віллі „Іфігенія" і тривалий час на вул. Катеринській, що тепер зветься вул. „Літкенса". У тому будинку навпроти театру з однорічним запізненням після ювійного року Лесі Українки почали створювати її меморіяльний музей. Місцеві й київські газети з кінця серпня ц.р. повідомили, що поблизу майбутнього музею відбулося відкриття пам'ятника Лесі Українці роботи Галини Кальченко. Потім у будинку культури відбувся мітинґ і концерт. На газетній фотознімці видко на тлі кущів постать великої, міцної жінки із суворим обличчям, із засуканими рукавами й складеними руками в довгій сукні, у сидячій позі. На низькому п'єдесталі є напис: „Леся Українка" українською мовою, немає ніяких дат чи ін. даних.

ПОДЯКА

Організаційна Комісія
Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі
складає оцим

п. ЮЛІЯНОВІ БАЧИНСЬКОМУ

— власникові крамниці м'ясних виробів в Ню Йорку, щиросердечну подяку за щедрий дар у формі м'ясних виробів на ціль ЮМПЗ.

За Організаційну Комісію:
Пл. сен. Зенон Корчинський, голова
Пл. сен. Христя Навроцька, секретар

УПРАВА ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
ПРИ ПАРОХІЇ в АСТОРІЇ, Н. Й.

повідомляє:

ВПИСИ ДІТЕЙ

від 1 до 8 кляси на науку українознавства, до передшкілля — Світлички і на науку підготовки до Першого св. Причастя

— відбудуться —

в СУБОТУ, 9-го ВЕРЕСНЯ 1972 РОКУ
від год. 10 рано до 1 по полудні
в ЦЕРКОВНОМУ ДОМІ
при 31-09 — 31-ша Евеню

Перші лекції навчання почнуться 16-го вересня Службою Божою, яка буде відправлена о год. 8:45 рано в церкві Чесного Хреста в Асторії за здоров'я й добрі успіхи в науці нашої шкільної дітвори.

НАТАЛІЯ ХОМАНЧУК
Управителька Школи

УКРАЇНЦІ НА XX-ІЙ ОЛІМПІЯДІ В МЮНХЕНІ

(Закінчення з 1-ої стор.)

займають сім великих кімнат і в них працює постійно 4-6 осіб. Кожного дня Рюро відвідує 30 - 50 осіб з різних країн українського поселення. В Бюрах можна одержати інформаційний матеріял про українських спортовців на Олімпіяді, про питання участи України в Олімпійських Іграх, ведеться евіденцію результатів українських спортсменів, поширюється англомовне видання „Українські Олімпійські Чемпіони" та інші інформаційні матеріяли про Україну. Працівники Бюра дають всім зацікавленим потрібні інформації, вдержують контакт та зустрічаються з різними чужинецькими працівниками. Бюрами кермують О. Зінкевич і проф. П. Войтович.

Зірвання совєтського прапору

У вівторок пізно увечері відвідав Бюро УОР і „Смолоскипу" молодий, 19-річний студент, ім'я якого Андрій. Він приніс з собою великий совєтський прапор з серпом і молотом. Кореспондент „Смолоскипу" відбув з цим студентом коретке інтерв'ю.

— Чи можете розказати, що це за прапор?

— О, так. Знаєте, я мав сьогодні квиток на баскетбол. Недалеко від мене висів на щоглі великий совєтський прапор. Цього року я бував на Україні, там я багато чув про арешти, русифікацію, переслідування. Мене там викликали, допитували цілком безпідставно. Будучи на Олімпіяді, я не міг не запротестувати проти цього жорстокого терору, який зараз проводиться на Україні. Я рішив зірвати їхній прапор.

— Чому ви це зробили?

— Щоб запротестувати, бо іншого способу я не бачив, як це зробити.

— Чи вас хтось вислав?

— Хтось? — піднесеним голосом відповів Андрій. — Абсолютно ніхто! Коли закінчилися змагання, я сів біля щогли. Кругом ще ходили люди. Але мене охопила якась ненависть до того прапору, який є символом поневолення народу моїх батьків. Я не міг досягнути прапору. Тому мусів вилізти на щоглу. А знаєте, всі вони помальовані, на них нелегко видряпатися, але я видряпався, підрізав шнурок і... прапор опинився в моїх руках. І ось тут він...

ДО ПОРТУ В АТЕНАХ ЗАПЛИВЛИ 6 американських нищільників. За підписаним договором, 6.700 американських моряків і понад 3.000 членів їх родин будуть приміщені в околиці Атен.

СТЕФАНИК, ЯКИМ ВІН БУВ НАСПРАВДІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

комуністичній партії, а цього він ніколи не зробив, навпаки, постійно заявляв свою ворожість до режиму, який, як чума в середньовіччі, умертив мільйони українців, в їх числі тих, яким Стефаник офіційно склав свій поклін, отже Михайла Грушевського, Сергія Єфремова, Олену Пчілку, Миколу Хвильового, Григорія Косинку і т. д. І тому, коли йдеться про Стефаника, підсовєтські критики мусіли вдатися до надзвичайних заходів, мусіли піти аж на немудрі фальшивки. Божіщлося не про те, щоб обдурити українських читачів в Україні, але щоб обдурити „власть імущих".

А що сталося б, коли б українські підсовєтські критики одного дня перестали фальшувати і почали писати тільки правду? На це питання не тяжко відповісти. Українська інтерпретація життя і творів Шевченка та інших українських письменників напевно стала б причиною або виключення багатьох українських письменників або, в найлегшому випадку, поважного обмеження тиражів їх творів. Так чи інакше, український народ в Україні мав би не тільки замкнуті уста, він мав би дуже обмежений або й замкнутий доступ до наймогутніших і найсвіжіших джерел української національної свідомости. Бо хоч як Москва намагається змусити служити собі твори Шевченка, Франка, Лесі Українки і т. д., вони, навіть у тому викривленому вигляді, в якому їх подають, служать українському народові, а не ворогові, що хоче його знищити.

Тому не завагаємось ствердити, що монографія д-ра Луки Луцева має велике значення не тільки зібраними в ній матеріялами, але й правдивим насвітленням життя і творчости одного з видатних українських письменників, сторіччя народин якого ми святкували минулого року. Коли вона й не матиме великої популярности на еміграції, — Василь Стефаник, як відомо, непопулярний письменник, — вона напевно викличе заслужену сенсацію в Україні так, як сенсацію викликала там монографія Ольги Косач - Кривинюк про Лесю Українку. Бо наш народ в Україні спрагнений правди, саме тому за правду, за щиру й непідфарбовану правду належиться наш доземний поклін авторові монографії про Василя Стефаника.

ВІДБУЛАСЬ 27-МА КОНВЕНЦІЯ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

тему „З Євангелією до перемоги", паст. І. П'ятковський на тему „Моє життя й Євангелія". Доповіді продовжались протягом цілої Конвенції.

У ділових нарадах також вибрано Президію Об'єднання, і на президента переобрано паст. Д. Марійчука, на заступника паст. І. Барчука, на генерального секретаря, що виконує функції екзекутивного директора Об'єднання — паст. О. Гарбузюка, на скарбника — паст. І. П'ятковського та на секретаря Об'єднання паст. Я. Папроцького, членом Президії паст. д-ра Л. Жабко-Потаповича та інших.

Конвенцію вітали різні представники та гості, а від УНСоюзу виступив д-р М. Данилюк. У відповідь на привітання УНСоюзу паст. О. Гарбузюк переслав УНСоюзові щирі побажання від Конвенції, заявивши, між іншим, що українські бабтисти високо цінять соборні тенденції УНС, а зокрема „Свободи" та побажав їм дальших успіхів по цій лінії.

Крім нормальних Богослужень, Конвенція також заслухала ширший концерт релігійної музики і співу, який виконувався різними групами та хорами із Чикаго, Торонто, Міннеаполісу та інших місцевостей. Можна було заобсервувати, що в мистецьких виступах брало участь чимало молоді, яка бездоганно володіла українською мовою.

„КРАЩЕ МАЙБУТНЄ ДЛЯ ВСІХ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ного противника. Політична партійна плятформа може бути в більшій чи меншій мірі реалістичною, а може бути, як наприклад програма КПСС, найбільшим і найцинічнішим документом обману.

Треба ствердити, що плятформа Республіканської партії позитивно відзначається серед програм і плятформ інших партій. Там немає фантастичних обіцянок, немає фантастичних проєктів для завтрішнього дня. Проєкти і пропозиції втримані в межах можливого і досяжного. Навіть коли плятформа і говорить про „американську мрію", то ця мова має дуже реальну основу.

Позитивом у плятформі є її проєкція заходів в напрямку можливо найкращої санації внутрішньоамериканських відносин і забезпечення можливо найкращих життьових умов для загалу населення. Небезпечним місцем плятформи є надмірне і нічим конкретним не обґрунтоване сподівання на „добру волю" совєтського тоталітарного режиму. Поїздку президента Ніксона до Москви можна по-різному оцінювати, але не можна нікому, в тому числі й американським політичним пляновикам, забувати про справжні і ніколи та ніде не відкликані кінцеві цілі совєтського режиму. Коли сьогодні совєтський російський режим виявляє „добру волю", то не тому, що в нього ця „добра воля" є, а тому, що він до цього примушений ускладненою внутрішньою ситуацією з одного боку, а з другого — загрозою збоку другої комуністичної потуги — червоного Китаю. Ці всі справи, очевидно, не є ніякою таємницею для американського республіканського політичного проводу, зокрема для президента Ніксона. Небезпека криється в тому, що, не зважаючи на розуміння проблем, у політичних американських діячів є тенденція примикати на це очі, мовляв, час з'ясує це так чи інакше.

Це, на нашу думку, спричинилось до того, що в плятформі дуже загальниково заторкнено питання справедливости у світі в загальному контексті пошанування основних прав людини. Плятформа говорить дуже багато про „тривалий мир", ця тема була основною в промові президента Ніксона на конвенції, але ні в плятформі, ані в ніякому іншому документі не сказано про „мир і справедливість". Слова „справедливість" і „справедливий мир у світі" зникли з американського політичного словника. Чи треба дивуватися тому, що таким блідим у плятформі є пункт про „самовизначення" і про „політичні свободи" поневолених націй. Поза всяким сумнівом, вся проєктована американцями будівля „тривалого миру" у світі на базі „співпраці" з СССР не має надійного фундаменту. Це будівля на піску, і в цьому американці переконаються, як тільки ситуація знову почне сприяти лідерам російської імперії.

Поминаючи цей аспект, мусимо сказати, що ,порівняно з плятформою Демократичної партії, плятформа Республіканської партії дає кращу політичну перспективу для ЗСА і для світу, реалістичніше оцінюючи загальну ситуацію і окремі факти міжнародного життя всередині самих ЗСА. Можна сказати, що у найближчих виборах американські громадяни дійсно матимуть перед собою для вирішення дуже конкретні і важливі проблеми міжнародного та внутрішнього порядку. Ці проблеми показані в обох плятформах, вони будуть, безумовно, предметом публічної дискусії. Як до всіх цих проблем поставиться пересічний американський громадянин і чи, та в якій мірі, його переконає політична плятформа тієї чи іншої партії покаже 7 листопада цього року.

Подаємо Членам УФОТО сумну вістку, що дня 31-го серпня 1972 р. відійшов у Вічність у Чикаго, Ілл.

Інж. ОЛЕКСАНДЕР ПЕЖАНСЬКИЙ

активний член УФОТО у Львові і Ню Йорку.

Дружині Покійного ВП. П. Ірені і Його Родині висловлюємо наше співчуття.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ФОТОГРАФІЧНОГО ТОВАРИСТВА — СЕКЦІЯ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОГО КЛЮБУ в НЮ ЙОРКУ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що у вівторок, 29-го серпня 1972 р., прийнявши Найсвятіші Тайни, упокоївся в Бозі на 77 році життя наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО та ДІДУСЬ

сл. п.
о. МАРІЯН КУЧЕР

бувший довголітній парох в Карнеґі, Па. та інших місцевостях, старшина УГА та учасник Листопадового Зриву.

ПАНАХИДИ за спокій душі Покійного відбулися в четвер, 31-го серпня та в п'ятницю, 1-го вересня вечером в похоронному заведенні Henrey R. Henney Funeral Home, 524 Washington Avenue, Carnegie, Pa. 15106.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 2-го вересня ц. р. з того ж заведення до української католицької церкви Пресв. Трійці в Карнеґі, а відтак на цвинтар тої церкви.

Горем прибиті:

дружина — ЮЛІЯ
донька — ЛЕСЯ з мужем МИХАЙЛОМ ХАРИТАН і 6-ма дітьми
син — інж. ВОЛОДИМИР з дружиною ЄВГЕНІЄЮ та 3-ма дітьми
і ближча і дальша Родина в Україні і на еміграції

Ділимося сумною вісткою, що 23 серпня 1972 року несподійно відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО та СИН

бл. п.
БОГДАН БЕЛЕЙ

нар. 8-го жовтня 1927 р., в Станиславові, Україна, бувший Юнак Української Дивізії.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 26-го серпня ц. р. з парафії св. Володимира і Ольги на цвинтар св. о. Миколая в Чикаго, Ілл.

Горем прибиті:

дружина — ІРИНА
доньки — ХРИСТИНА і ДІЯНА
мама — ЛІДІЯ
сестра — ІРИНА ГУБЧАК з родиною
тесті — ВАСИЛЬ і КАРОЛІНА ЛИТВИНИШИНИ
та Рідня в Америці і Европі

В ЧЕТВЕРТУ ВСЕ ТАКУ СУМНУ Й БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ моєї Незабутньої ДРУЖИНИ

бл. п.
МАРІЇ ШАДИНСЬКОЇ

відбудуться:
в ПОНЕДІЛОК, 11-го ВЕРЕСНЯ, о 9-ій год. 30 хв. рано, в ЦЕРКВІ-ПАМ'ЯТНИКУ в БАВНД БРУКУ, Н. Дж.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
а після неї, там же на Православному Цвинтарі

ПАНАХИДА
НА МОГИЛІ ЗА СПОКІЙ ЇЇ ДУШІ:
в НЕДІЛЮ, 17 ВЕРЕСНЯ, після Служби Божої в Церкві СВ. ПОКРОВИ в ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, (Північ 12-та вулиця і Окленд)

ПАНАХИДА
ЗА СПОКІЙ ДУШІ СПОЧИЛОЇ

Прошу про молитви і про участь в Богослуженнях.

о. СТАХІЙ ШАДИНСЬКИЙ — муж

Заупокійна Служба Божа
по
св. п.
ПЕТРОВІ ШОХОВІ
буде відправлена
у суботу, 9-го вересня 1972 року
о год. 9:30
в церкві Благовіщення Пр. Діви Марії
48-26, 171st Street, Fresh Meadow's, L.I., N.Y.

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в суботу, 2-го вересня 1972 року несподійно упокоївся в Бозі, наш Найдорожчий МУЖ і ШВАГЕР

бл. п.
ІЗИДОР ЦЕГЕЛЬНИЦЬКИЙ

народжений 10-го серпня 1912 р. в Старому Місті, Підгайці.

ПАНАХИДИ в понеділок і вівторок, 4-го і 5-го вересня ц. р. о год. 8-ій вечора у похоронному заведенні Кардинала, 92 Anette Street, Toronto, Ont., Canada.

ПОХОРОН в середу, 6-го вересня 1972 р. о год. 9-ій рано з того ж похоронного заведення до церкви св. о. Миколая, а відтак на цвинтар Park Lawn Cemetery в Торонті, Онт., Канада.

В глибокому смутку:

дружина — ОЛЕНА
швагер — ВОЛОДИМИР ЛУЦАК з дружиною ІРЕНОЮ
та ближча і дальша родина в Канаді, ЗСА і в Україні

Відбувся фестиваль українських театрів Америки і Канади

(Закінчення з 1-ої стор.)

б'єднання Жінок Ліги Визволення України показав півгодинну оперку М. Лисенка для дітей „Коза Дереза" зі співами й танками, мистецький керівник Ірена Туркевич-Мартинець, хореографія Дарії Нижанківської-Снігурович, адміністрація Наталії Леонтович-Башук, декорації ЕКА, костюми проєкту Мирона Левицького, у головній ролі здібна Богданна Башук. Після показу перегляду танців різних епох, у тому й українських, у виконанні двох згаданих дітей із Чікаго, на закінчення першої частини програми Фестивалю виступила відома оперова солістка Галина Андреадіс із арією з „Кармен" Бізе українською мовою та на невгавні оплески — з народною піснею „Ой не світи, місяченьку", акомпаніювала проф. Зоя Маркович.

У неділю о 4-ій по полудні Драматична Студія Молоді з Вінніпегу під керівництвом реж. Ірини Туркевич-Мартинець показала драматичну поему Лесі Українки „Бояриня", декорації Леоніда Молодожанина, костюми Наталії Башук, у головній ролі талановита Оксана Боднарчук. Потім Театральний Ансамбль під керівництвом Бориса Дніпрового при Українському Мистецькому Т-ві в Торонті показав дотепну комедію ситуацій „Мої любі синочки" Маргарети Мейо, режисер Євгенія Чайка, у виконанні цих двох акторів та здібної молоді; у тон веселій виставі виконали веселу сцену-дует — Одарки з підпилим Карасем — із „Запорожця за Дунаєм" П. Гулака-Артемовського солісти Українського Ансамблю з Ню Йорку меццо-сопрано Галина Андреадіс і баритон Лев Рейнарович, мистецький керівник Ансамблю, в супроводі піяністки проф. Зої Маркович. По перерві Театр у П'ятницю під керівництвом Вол. Шашаровського показав у дещо зміненій від попередніх вистав формі трагедію Жана Ануї „Медея" в перекладі Миколи Понеділка, реж. В. Шашаровський, який виконує теж ролю царя Креона; в заголовній ролі виступила з потрясальною силою і переконливістю актриса Віра Левицька, а підрядну ролю старої Служниці з усією глибиною трагізму виконала видатна акторка старшого покоління Марія Степова-Карп'як. Численні оплески супроводжували всі вистави. Увечорі відбувся бенкет, на якому страви поблагословив о. М. Менцінський, програмою провадила Ірина Лаврівська, виступали сотн. Ю. Кононів, Є. Левицький, О. Лисяк, „Пі Язичники" — Климовська, Б. Дніпровий, В. Кавка та ін. актори і гості.

Усі учасники вистав на фестивалі одержали „Грамоти"-подяки Правління ОМУС-у та пам'яткові „оскари": бронзові маски на дерев'яній підставці, з металевим значком ОМУС-у.

В ІРАНІ ЗНАЙШЛИ в археологічних розкопах за 200 миль від столиці Тегерану срібні монети, що їх знавці вважають найстаршими в історії людства. Вони буцімто походять з часу 600-700 років перед нар. Христа.

БРИТІЙСЬКІ ВЛАСТІ В ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ ЗАЯВИЛИ, що вони знають прізвище шведського колишнього вояка, який став платним вбивником на службі католицьких ірляндських терористів.

НА СОЮЗІВЦІ ВІДБУЛИСЯ КРАЙОВІ ТЕНІСОВІ І ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

ремагаючи у фіналі Бориса Гудзяка („Сокіл" Сиракюзи) 6:2, 6:1; вгрупі юначок 14-12 років, перше місце здобула Арета Ракоча (КЛК, Коговз); в групі переможених (чоловіки), перше місце здобув Юрій Грабець.

Тенісовими змаганнями проводила комісія в складі: Богдан Рак, голова турніру і головний суддя, Роман Ракочий, провідник змагань, Володимир Кизима, голова УСЦАК, Юрій Савчак і Зенон Снилик, члени; Мирон Магмет, господар змагань. Нагороди УНСоюзу і грамоти УСЦАК вручили фіналістам: гол. предсідник УНСоюзу Иосип Лисогір, заступники гол. предсідника проф. Іван Телюк і п-і Марія Душник, гол. касир п-і Уляна Дячук, гол. радний Дмитро Попадинець, управитель Союзівки Володимир Квас, ред. З. Снилик, В. Кизима, д-р Юрій Городиловський, Михайло Снігурович, Ярослав Рубель, Роман Гавриляк і Б. Рак. Коротко промовляли до змагунів і численно зібраних глядачів: И. Лисогір, М. Душник, В. Кизима, Р. Гавриляк, Б. Рак і Р. Ракочий. Нагороду Марії Душник за найкращу спортову поставу одержав Ростислав Салдан з Торонта.

Понад 70 учасників, що репрезентували 11 клюбів, взяли участь у плавацьких змаганнях в суботу, 2 вересня, при ентузіястичній участі сотень глядачів. Переможцями в поодиноких конкуренціях вийшли: хлопці (8-10 років, 25 метрів довільним стилем) — М. Слиж („Чорноморська Січ"); хлопці (11-12 р., 25 м. довільним стилем) — М. Павлічко (Пласт); юнаки (13-14 р., 50 м. довільним) — С. Очеретко („Ч.Січ"); 50 м. грудним — С. Очеретко; юнаки (15-17 р., 50 м. довільним) — І. Очеретко („Ч.Січ"); 50 м. грудним — А. Слиж („Ч.Січ"); 100 м. змінним — Б. Павлічко (Пласт); чоловіки (100 м. довільним, 100 м. грудним, 50 м. метеликом) — М. Оболь (КЛК, Торонто); в гінцях 4 х 50 м. довільним і 4 х 50 змінним переможцями вийшли плаваки „Чорноморської Січі"; дівчата (8-10 р., 25 м. довільним) — Надя Слиж („Ч.Січ"); (11-12 р., 25 м. довільним) — Ліда Очеретко („Ч.Січ"); юначки (13-14 р., 50 м. довільним) — Ірена Тимків (КЛК, Ню Йорк); юначки (15-17 р., 50 м. довільним і 50 м. грудним) — Ілена Почтар („Ч.Січ"); жінки (50 м. довільним і 50 м. грудним) — Христя Гавриляк (КЛК, Ню Йорк). В загальному дружиновому точкуванні перше місце і чашу УНСоюзу здобули плаваки „Чорноморської Січі" Ньюарк (70 точок), перед КЛК, Торонто (26 точок) і КЛК Ню Йорк (21 точка). Одноразову нагороду в честь бл. п. Михайла Лебедя, довголітнього секретаря Комісії змагань, одержали плаваки „Чорноморської Січі" за найбільш численну участь у змаганнях.

Плавацькими змаганнями проводила Комісія в складі: Ярослав Рубель, провідник, Юрій Граб, головний суддя, секретар Адріян Лапичак.

Нагороди УНСоюзу за три перші місця в усіх конкуренціях вручили: И. Лисогір, І. Телюк, Марія Душник, Уляна Дячук, В. Квас, В. Кизима, Р. Гавриляк, Я. Рубель та М. Яворський, голова СУАСТ-Схід.

Офіційне відкриття змагань відбулось в суботу по полудні в присутності всіх учасників, численних гостей, представників УНСоюзу, поодиноких спортових товариств та провідників змагань. Після піднесення прапорів та відіграння українського і американського національних гимнів, присягу від змагунів зложили Надя Слиж, від плаваків, і Андрій Чайковський, від тенісистів. Коротким словом вітали змагунів Б. Рак, Р. Ракочий та І. Телюк.

Роздачею нагород фіналістам в тенісових змаганнях закінчено цей великий крайовий турнір в понеділок, 4-го вересня.

В Ню Йорку створено Комітет Етнічних Груп за перевибір Ніксона та Егню

Ню Йорк (О.С.). — На ліквідаційному засіданні Комітету для відзначення Тижня Поневолених Націй, що відбувся з кінцем липня ц.р., створено Комітет Етнічних Груп за перевибір Ніксона й Егню. До Комітету входять 20 етнічних груп: болгари, мадяри, кубинці, лотиші, німці, хорвати, литовці, білорусі, естонці, ірляндці, румуни, словаки, китайці, чехи, поляки, македонці, італійці, Північний Кавказ та українці. Члени Комітету є демократи, республіканці, консерватисти та незалежні, які бажають перевибору президента Ричарда Ніксона та віце-президента Спіро Егню. Головою Комітету є д-р Іван Докеф, який має 14 заступників з різних етнічних груп, в тому двох українців: д-р Нестор Процик та адв. Іван Робертс. Членами Комітету з українців є: проф. Іван Вовчук, мгр Іван Виниик, проф. д-р Вол. Стойко, п-і Дарія Степаняк, інж. Мих. Шпонтак, д-р Ол. Соколишин, дир. Мих. Коцюба, інж. Яр. Косановський, адв. Роман Гуглевич, д-р Ст. Галамай, п-і Марія Душник та маестро Лев Борщ.

Британія вимагає від Ірляндії прикорочення терористичної організації

Лондон. — Брітійський прем'єр Едвард Гіт відбув у Мюнхені, Західня Німеччина, півторагодинну розмову з прем'єром Ірляндської Республіки Джоном Линчем, при чому рішуче вимагав, щоб ірляндський уряд в більшій мірі й рішучіше поводився супроти підпільної Ірляндської Республіканської Армії, яка свою діяльність простягнула на Північну Ірляндію, переводячи там безпереривно акти терору. Британський прем'єр зокрема вказав на переступлювання кордону південно-ірляндськими терористами, без належного спротиву збоку тамошньої влади. У серпні — заявив прем'єр Гіт — члени Ірляндської Республіканської Армії перевели 28 рейдів на територію Північної Ірляндії. Брітійські війська в Північній Ірляндії сконфіскували 15.000 фунтів вибухових матеріялів і 40.000 амуніції до стрільної зброї, — походження з Південної Ірляндії. Тому Гіт відмовив звільнення затриманих у Північній Ірляндії членів Ірляндської Республіканської Армії. Едвард Гіт буцім-то заявив прем'єрові самостійної Південної Ірляндії (Ірляндської Республіки), що без повної і льояльної співпраці Ірляндської Республіки з Британією у цій справі не можна буде осягнути загоєння і порозуміння щодо Північної Ірляндії. Тому та нарада обох прем'єрів скінчилася невдачею. Обидва прем'єри були гістьми на Олімпійських ігрищах у Мюнхені.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН КОСТЕЦЬКИЙ — член УНС Відд. 20 Т-ва Згода в Гамтрамк, Міш., помер 21-го липня 1972 р. на 56 р. ж. Народився в Скрентоні, Па. і став членом УНС в 1935 р. Полишив у смутку дружину Ельзу Павлину. Похорон відбувся 25 липня ц. р. на цвинтарі Fairmont Memorial Park, Fairfield, Calif.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Куропась, секр.

ВАСИЛЬ ПАЗУК, член УНС Відд. 272 Т-ва Згода в Maplewood, N. J., помер 20 серпня 1972 р. на 77 р. ж. Нар. в Рогатині і став членом УНСоюзу в 1953 р. Полишив у смутку сина Вільяма мол., 2 доньки: Анну і Катерину, 6 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 24 серпня ц. р. на цвинтарі Голивуд в Юніон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

НІНА ПАНЧЕНКО, членка УНС Відд. 127 Б-ва св. Миколая в Бофало, Н. Й., померла 18 серпня 1972 р. на 65 р. ж. Нар. в Харкові і стала членкою УНС в 1950 р. Полишила в смутку мужа Івана, прибраного сина Юрія і родину. Похорон відбувся 22 серпня ц. р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

Розшуки

ВАСИЛЬ БУРТИК

син Симона зі села Марківці, пов. Товмач, хотів би мати відомість від краянів і знайомих, які ще живі. Моя адреса:
Wasyl Burtyk
PO Box 174
Slickville, Pa. 15684

Купуйте в підприємствах, які оголошуються в „Свободі"!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 10-го ВЕРЕСНЯ 1972 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва М. Грушевського 219 Відд. від год 9:30-10:30 рано при 7th Day Adventist Church, Norman Rd. & Irvington Ave. — М. Юрков, секретар.

ТАРЗАН, Ч. 6804. Улі придумує спосіб, як кіки можуть здобути жінок

Вірю, що ти говориш мені, Тарзане, що сила чарів тупелів не вбиває жінок кіків. Але мій батько сказав мені перед смертю, щоб робити добрі діла мому народові. Мушу знайти нових жінок для моїх воїнів!

Чи це справедливо, що кожний муж з-посеред тупелів має багато-багато жінок, під час коли воїни кіків не мають жінок, не мають дітей? Прислухуюсь твоїй мудрості, вожде Улі з країни булів, приятелю мого батька!

Думаю про щось, що ти, Муму, переочуєш. Твої воїни мають багато-багато рогатої худоби й свиней. Тупелі не мають зовсім худоби ані свиней... Може можна б переконати тупелів, щоб вони в торгівлі обмінялись жінками тупелів за худобу й свині кіків!